

LAUGENE EFTER REFORMATIONEN

at opnaa kongelig vedtagelse av deres skraaer. Nogen kan ha faat lensherrens eller byraadets approbation, andre kanske slet ingen. Det kan ha sin interesse for vi tar for os Kristian IV's energiske, men sluttelig frugtesløse laugspolitik, at gjen-nemgaa nogen av disse vedtægter, sammenligne dem ind-byrdes og sammenholde dem med hvad tidligere er blit anført om Bergens guldsmedlaug. Selv om disse officielle skraaer ikke helt ut behøver at dække angjældende laugs vedtægter, kan de dog gi et nogenlunde billede av den almindelige laugs-tilstand.

Den skraa¹ Bergens bakere i 1607 indsender til kongen for at faa konfirmeret, gaar egentlig tilbake til 1597. Dette aar er den blit fremvist paa raadhuset og blit godtat av saavel raadet som lensherren paa Bergenhus. Skraaen omfatter 12 artikler og indledes med den vigtige bestemmelse at mestrenes antal ikke maa overstige 6 stykker. Det vil si det samme som at laug^{et} er blit anerkjendt som sluttet, og det har i denne forbindelse liten betydning at regjeringen har forbeholdt sig at dette antal skal kunne forøkes „efter Byens Leilighed“. I løpet av aarhundredet stiger da ogsaa mesterantallet til 20 for i det følgende igjen at synke. Bakerprofessionen blir forbeholdt byens og ialfald landets egne indbyggere. Ingen andre end laugsmestrene faar tilladelse til at sælge brød til indvaanerne paa bryggen eller andre fremmede. Men ellers har enhver borger lov til at bake til husbehov. Ut-lændinger kan kun avsætte sine varer paa byens torv i hele eller halve tønder. Bli en bakersvend forskrevet fra utlandet, er han forpligtet til at tjene sin husbond i tre aar, og ingen mester maa ved høiere lønstilbud eller paa anden vis søke

¹ N. R. Rgstr. IV s. 203.